

Carnet de relacions

La primera actitud jocista consisteix a parar atenció als companys/es. Déu s'interessa per la vida concreta de cada jove. Per tant, interessant-se per la vida concreta de cada jove es troba l'amor de Déu que hi és present.

La JOC no vol evangelitzar cap jove treient-lo del seu medi, sinó, tot el contrari, prenent-lo amb tot el seu món, amb tot el seu ambient. Per això **la pregunta permanent: “¿qui són els teus companys/es, què fan, què diuen, quins són els seus desitjos, com reaccionen...?”**

La reunió de la JOC no es fa entorn d'un tema (el racisme, la droga...) **sinó a partir dels companys/es i del que els fa viure, sofrir i esperar.**

En el cor de tot aquest procés s'hi viu la dimensió espiritual, una veritable conversió. El/la militant es fa atent, escolta, aprèn a conèixer, a comprendre. Això desinstal·la. El/la militant es fa observador de la vida dels companys/es. Les seves vides comencen a pesar. No pot restar indiferent i la seva mirada s'obre, l'escolta es fa més ampla. Descobreix altres categories, altres cultures, altres mons. Tot pren relleu, gust, es fa interessant... i és aquí on comença a estimar les seves vides tal com són –vida de família, vida personal...-. El/la militant s'enamora de la vida: tota la vida és preciosa, irremplaçable, i no es pot suportar més que sigui despreciada, explotada, ultratjada.

Aquesta mirada sobre la vida i sobre els altres no és natural: exigeix conversió. Sovint, al principi, la reacció és dir: “els companys/es són nuls, no reaccionen, no estan interessats ni són interessants”. Farà falta temps per a descobrir que se'ls pot demanar o proposar alguna cosa.

Aquesta experiència marca com a home, com a dona, i fa entrar en comunió amb Déu: és un lloc on se l'atrapa, on se l'toca, on s'experimenta el que Ell és. Jesús ha revelat el rostre d'un Déu bojament enamorat de la vida: *vosaltres valeu molt més que els ocells!* (Lc 12,24); *jo he vingut perquè tinguin vida, i en tinguin a desdir* (Jn 10,10); *la glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit* (Jn 15,8).

Sí, Déu espera el menor buf de vida per a donar-li força i vigor. Sí, Déu és ambiciós per a cada un de nosaltres i per a tothom; i quan parem atenció a la vida dels companys/es per a acollir-la, suscitar-la, vivificar-la... vivim aquesta ambició de Déu.

Per a entrar en aquest procés hi ha el que la JOC en diu el “carnet de relacions”. Sota diverses formes es tracta de possibilitar que els joves de l'equip obrin els ulls i vegin els qui viuen amb ells, que els descobreixin, que els tinguin en compte i, poc a poc, els estimin.

Pot passar que la primera resposta sigui: “jo no conec ningú, no tinc companys/es”. No ens hem d'aturar davant d'aquesta resposta i fer que descobreixin amb qui es troben, amb qui parlen, amb qui treballen, amb qui surten, amb qui escolten música...

En un primer moment s'escriuran només els noms; després, al llarg d'encontres i d'alguns fets, arribarà la seva vida, les seves necessitats... fins el moment que es desitjarà de convidar-los a alguna trobada, a participar d'una acció... a venir a algun moment fort.

Carnet de relacions

<i>Ambients de vida</i>	<i>Noms dels companys/es que hi trobo</i>	<i>El que viuen</i>	<i>Propostes que els puc fer</i>
Institut / treball			
Família			
Diversions / Barri			
Associacions			
Etc.			